

Så måtte vi jo stille spørgsmålet: Har Udenrigsministeriet noget bevis eller nogen antydning af et bevis for, at disse mennesker rent faktisk skulle have udført militærtræning i Albanien? Og vi har så fået et udmærket notat dateret for et par dage siden og underskrevet af fungerende udenrigsminister Poul Nyrup Rasmussen, som forklarer klart og tydeligt, at disse mennesker efter alt, hvad der overhovedet kan fremdrages, ikke har udført eller fået militærtræning i Albanien, og de er derfor reelt dømt, fordi de ikke ønsker at tjene den serbiske hær.

Hele forløbet af den sag, hvor dette notat ikke ligger hos udenrigsministeren, selv om det er kommet via den danske ambassade, og det ikke bliver seriøst og grundigt behandlet i Udenrigsministeriet, før det bliver fremlagt på tv-skærmen, var vel nok en overvejelse værd.

I den forbindelse vil jeg da ikke undlade at sige, at jeg stadig væk ikke har forstået, hvorfor udenrigsministeren ikke blev orienteret om Pantelicsagen. Jeg kan glæde mig over, at jeg ikke er den eneste, der ikke har forstået det. Jeg hørte en udmærket radioudsendelse – det kan være, udenrigsministeren også har haft tid til at høre den – hvor bl.a. indenrigsminister Birte Weiss udtalte, at hun ikke kunne forestille sig, at udenrigsministeren ikke var orienteret om den sag. Og jeg har stadig væk ikke hørt nogen forklaring på, hvorfor udenrigsministeren ikke var informeret. Jeg har hørt en beklagelse, men hvor er forklaringen? Hvornår får vi forklaringen? For det er vel stadig væk sådan, at forståelsen er forudsætningen for at undgå gentagelsen. Det er jo ikke nok med den efterfølgende beklagelse, når det er gået galt.

Hr. Bjørn Elmquist og andre – også udenrigsministeren – har været en del inde på flygtningemyndighedernes selvstændige behandling af sagerne. Der er mange ting at sige til dét.

Til dels har vi jo her et næsten kafkask problem. Når Udenrigsministeriet udarbejder nogle papirer om f.eks. situationen i Kosovo og man på basis af de papirer konstaterer, at nogle folk ikke kan få asyl, er der nogle, der henvender sig til Udenrigsministeriet og spørger: Hvad er det for papirer? Så siger Udenrigsministeriet: Jamen det er ligesom ikke vores bord; det er Indenrigsministeriets bord. I må henvende jer til Indenrigsministeriet.

Når man så går til Indenrigsministeriet og spørger, hvordan man skal forholde sig til de her sager, får man at vide: Det har jeg intet med at gøre; det hører under Direktoratet for Udlæn-

dinge, som ganske vist ligger i mit ministerium, men som er noget helt selvstændigt, og som er fuldstændig uberørt af politisk menneskehand.

Så går man til Direktoratet for Udlændinge, og hvad siger de så dér? De siger: Vi afgør sagerne med henvisning til Udenrigsministeriets dokumenter.

Så er det, ligesom om tingene kører i ring, og det er, som om tingene kommer tilbage, for udenrigsministeren kan jo ikke være ubekendt med, at der er mange sager, hvor asylmyndighederne udelukkende henviser til Udenrigsministeriet som kilde til deres afgørelser, selv om der foreligger andre oplysninger.

Man må jo i hvert fald sige, at der så i hvert fald mangler én ting i den dagsorden, som er foreslået af regeringspartierne og andre, og den ting, der mangler, er en direkte opfordring til asylmyndighederne – Direktoratet for Udlændinge og Flygtningenævnet – om ikke at lægge Udenrigsministeriets dokumenter til grund på den måde, det er sket på indtil nu. Det må jo være konsekvensen; ellers er alt her jo bare ord, som ikke rigtig fører nogen vegne hen.

Men derudover har vi et problem med hensyn til anvendelsen af det, der hedder flygtningehåndbogens § 171. Og det kan ikke være hr. Bjørn Elmquist ubekendt, at vi har det problem. Vi har en fuldstændig klar tekst, som siger, at såfremt der er tale om desertører og militærnægtere fra en krig eller fra en hær, som er internationalt fordømt, bliver vi nødt til at give disse mennesker asyl alene på grund af den straf, de måtte få.

Problemet er, at denne paragraf overhovedet ikke indgår i dansk asylpraksis. Derfor bliver vi nødt til at have en politisk afgørelse på et eller andet tidspunkt ikke af nogle konkrete sager, men af, om vi mener, at den paragraf skal indgå eller ikke skal indgå.

Afslutningsvis: Fejlen er blevet rettet, siger man – udmærket. Så er en undersøgelse af, hvorfor den opstod, unødvendig, siger man – uenig!

Jeg mener stadig væk, at vi kan lære meget af en undersøgelse af, hvorfor fejlen er opstået, for at undgå gentagelser i fremtiden, og dér synes jeg egentlig at vi har en fælles interesse. Jeg vil sige det på den måde, at især udenrigsministeren burde have en fælles interesse med SF og Enhedslisten i en sådan undersøgelse, for det kan jo ikke være særlig rart for udenrigsministeren, at han inden længe vil komme til at opleve nye sager, nye forsider på aviserne, nye